

Udskriftsdato: 15. december 2025

KEN nr 9471 af 27/09/2001 (Gældende)

Ligestillingsnævnets afgørelse

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: E.2.2.0026

Ligestillingsnævnets afgørelse

J.nr. E. 2.2.0026

Mand, der fik afslag på en ansøgning om en stilling som fritidssælger af dametøj ved homeparties da det var virksomhedens erfaring, at man som mand kan have svært ved at få solgt noget på et homeparty, hvor der kun kommer kvinder, tilkendt godtgørelse på 2000 kr. for indklagedes overtrædelse af ligebehandlingsloven § 2.

Klageren (en mand) reflekterede på en annonce på internettet vedr. en stilling som fritidssælger af tøj, men fik afslag med den begrundelse, at det var virksomhedens erfaring, at man som mand kan have svært ved at få solgt noget på et homeparty, hvor der kun kommer kvinder. Det blev tilføjet, at hvis det var klagerens kone, som var interesseret i jobbet som fritidssælger, ville virksomheden meget gerne høre fra dem igen. Nævnet statuerede, at indklagede har afvist klageren på grund af dennes køn og hermed havde overtrådt ligebehandlingslovens § 2. Nævnet bestemte, at indklagede skulle betale klageren en godtgørelse på 2.000 kr. jf. ligebehandlingslovens § 14.

Medlemmer: –Niels Waage (formand) –Ruth Nielsen –Pia Deleuran –**Indledning** –Klagen angår afslag på en stilling som fritidssælger på grund af køn. –**Sagsfremstilling** –Klageren, der er en mand, svarede i august 2001 på en annonce på internettet vedr. en stilling som fritidssælger af tøj. –Indklagede har den 21. august 2001 sendt følgende mail til klageren: –" Tak for din henvendelse vedr. forhandler-jobbet. Vi kan desværre ikke bruge dig som forhandler, da vores erfaring er at man som mand kan have svært ved at få solgt noget på et homeparty, hvor der kun kommer kvinder. Hvis det er din kone som er interesseret i jobbet som fritidssælger, så hører vi meget gerne fra jer igen." –Indklagedes forretnings koncept bestod i at sælge primært dametøj på homeparties. Forhandlerne byggede selv deres kundekreds op, f.eks. ved i første omgang at booke parties hos familie, veninder, arbejdskolleger m.v. for efterfølgende om aftenen at tage ud og sælge tøjet. Konceptet kunne sammenlignes med et tupperware arrangement. Forhandlerne havde til opgave at vise tøjet til de købere, der er mødt frem, herunder tøjets kombinationsmulighederne. Mens køberne prøvede tøjet, hjalp forhandleren med at finde den rigtige størrelse og farver. Virksomheden har desuden en lille herrekollektion på ca. 1/10 af damekollektionen. Herretøjet er ikke beregnet på etablering af homeparties for mænd, det er der ikke nok dessiner til, men er alene et supplement til damekollektionen –Firmaet stillede 80 stk. tøj til rådighed gennem hele sæsonen ud fra den forudsætning, at kollektionen arbejder for virksomheden. Sælgeren er forpligtet til at arrangere minimum 14 homeparties på en sæson, og således skabe en omsætning for firmaet på 40.000 kr. Hvis der efter 3 uger ikke var kommet ordre ind fra en forhandler blev kollektionen trukket tilbage, for at undgå tab på varelageret. I forbindelse med at en kollektion sendes retur, skulle der betales 10 kr. plus moms pr. del. Hvis tøjet ikke var pakket korrekt, skulle der betales yderligere et gebyr på 10 kr. plus moms. pr. del. –**Parternes anbringender** –**Klageren** har nedlagt påstand om, at Ligestillingsnævnet skal konstatere, at forholdet er i strid med ligestillingslovene samt eventuelt fastsætte en godtgørelse. –**Indklagede** har nedlagt påstand om frifindelse. –**Parternes argumenter** –**Klageren** har anført, at han har fundet afslaget på hans ansøgning stærkt diskriminerende og nedværdigende, at firmaet for at undgå misforståelser i fremtiden på ansøgningsskemaet bør angive, at kun 10 % af deres kollektion henvender sig til mænd, samt angive på deres site at herrekollektionen ikke er møntet på homeparties, eller at kollektionen burde udvides således, at homeparties for herrekollektionen ville være muligt. Det var klagerens opfattelse efter at have læst annoncen, at herrekollektionen var lige så anvendelig i den forbindelse som damekollektionen. –Klageren har videre anført, at det forhold, at

firmaet ikke ønskede, at deres fritidssælgere skulle lide et økonomisk tab ved at påbegynde samarbejde med firmaet om deres produkter, skulle fremgå tydeligt af firmaets site. —Klageren har videre bemærket, at han har fundet firmaets annoncering på en søgemaskine, der er erhvervsbaseret, og at der ikke er nogen speciel kvindesektion. Søgmaskinen henvendte sig til alle internetbrugere, samt at demografien for anvendelsen af denne søgemaskine viste en næsten ligelig kønsfordeling, dog med en overvægt til det mandlige køn jf. den vedlagte statistik. —Endelig har klageren oplyst, at det er korrekt, at firmaet kontaktede ham telefonisk efter at Ligestillingsnævnet var trådt ind i sagen, med et tilbud om fremsendelse af materiale vedr. fritidssælgerstillingen. Klageren havde hertil takket pænt nej, idet han har mistet tilliden til firmaet. —**Indklagede** har anført, at man skal beklage sit ordvalg i afslaget om fritidssælger, det har ikke været hensigten at virke diskriminerende. Det er heller ikke for at være diskriminerende, at firmaet generelt afviser mænd som forhandlere. Det har været erfaring med tidligere mandlige ansatte, der har bevirket, at firmaet ikke ansætter mænd, da det udelukkende er kvinder, der deltager i de arrangerede homeparties. Det har været firmaets erfaring, at det for mandlige forhandlere har været meget svært at få nogle homeparties i hus, og det kan være vanskeligt at få kvinderne til at stå og klæde sig af foran en mand. Da salget foregår ude i private hjem, forefindes der ikke noget decideret prøverum. Det har videre været firmaets erfaring, at kvinderne ikke køber, hvis de ikke har prøvet tøjet, og da firmaet ikke ønsker at deres nye forhandlere skal lide et personligt eller et økonomisk tab, er firmaet meget kritisk med hvem, der ansættes som forhandlere. Det har videre været firmaets erfaring, at de gange firmaet har haft mænd ansat, har man set sig nødsaget til, at kalde kollektionen hjem efter 3 til 4 uger, og forhandleren har derved stået med et økonomisk tab. —På grund af disse erfaringer anvendte firmaet to kvindeportaler, da firmaet søgte forhandlere via internettet. Klagerens ansøgning sendt pr. mail mente firmaet at have modtaget på baggrund af kampagnen på disse to portaler. På disse to portaler havde firmaet placeret et banner, hvor der stod "tjen penge i din fritid, bliv (firmaets navn) forhandler". Når en eventuel ny forhandler klikkede på firmaets banner kom de direkte ind på firmaets hjemmeside. Hvis den pågældende herefter bestilte forhandler materiale, fremgik at den modtagne bestilling at den var modtaget via kampagnen. —Indklagede har videre oplyst, at man alene har søgt forhandlere gennem to kvindeportaler, og at firmaet havde registreret, at man havde modtaget ansøgningen via firmaets kampagne på disse to kvindeportaler. Indklagede har ikke fundet det sandsynligt, at et andet internetfirma skulle have henvist til deres annonce. Da det er rimeligt dyrt at annoncere på internettet, har indklagede fundet det utænkeligt, at et andet firma har villet bringe indklagedes stillingsannonce gratis. —Indklagede har endelig bemærket, at firmaet efter at have modtaget brev fra Ligestillingsnævnets sekretariat kontaktede klageren telefonisk for at forklare, hvorfor firmaet havde meddelt ham afslag på hans ansøgning og oplyse om hvad stillingen indebar, hvorefter man tilbød klageren at fremsende materiale. Herefter oplyste klageren, at han ikke var interesseret i at være forhandler. Klageren gav udtryk for, at han godt kunne se, at stillingen ikke var noget for ham, men afslog at trække sagen tilbage, idet klageren mente, at han havde lidt et psykisk nederlag ved afslaget. —**Nævnets bemærkninger og konklusion** —Efter §19 i ligestillingsloven (lov nr. 388 af 30 maj 2000) kan Ligestillingsnævnet behandle sager efter lov om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til beskæftigelse og barselsorlov m.v. —Efter ligebehandlingsloven § 2 skal enhver arbejdsgiver behandle mænd og kvinder lige ved ansættelse i stillinger. —Efter indholdet af indklagedes mail af 21. august 2001 foreligger der ingen tvivl om, at indklagede har afvist klageren som forhandler på grund af dennes køn. —Nævnet finder, at indklagede herved har overtrådt ligebehandlingslovens § 2, og at indklagede i den anledning bør betale klageren en godtgørelse på 2.000 kr. jf. ligebehandlingslovens § 14. —Herefter —**bestemmes:** —Indklagede skal inden 14 dage fra dato betale klageren 2000 kr. —

<J.nr. E. 2.2.0026>